

2. Господарський кодекс. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15>
3. Лаврів О.Я. Гармонізація основних принципів трудового права України із законодавством Європейського Союзу. *Науково-інформаційний вісник Право*. 2011. № 4. С. 85-90
4. Закон України «Про оплату праці». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/108/95-вр>
5. Кодекс Законів про працю. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08>

Страшко Олександр Павлович,

курсант другого курсу факультету економіко-правової безпеки Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Круглова Ольга Олександрівна,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права та процесу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПРИНЦИП ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ У ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ

У час конфліктів, проблема рівності чоловіків та жінок має гострий характер. Утвердження соціальної рівності є умовою розвитку демократичної держави та громадянського суспільства. Постійні протести чоловіків проти жінок, феміністський рух – важлива проблема сучасності, що бере свій початок на вітчизняному просторі з 1980-х років минулого століття, і з кожним десятиліттям загострюється [1].

У даній роботі ми розглядаємо механізм забезпечення гендерної рівності серед учасників цивільних відносин. Дослідити цей феномен можна за допомогою статей, які зазначені у Цивільному кодексі України.

В результаті проведеного дослідження ми виявили, що серед загальних засад цивільного законодавства відсутній принцип гендерної рівності, але юридична рівність учасників цивільних відносин - основоположний принцип цивільного права, який визначає специфіку методу цивільно-правового регулювання.

По-перше у Цивільному кодексі України зазначено, що відносини, які регулюються цивільним законодавством, засновані на юридичній рівності, вільному волевиявленні, майновій самостійності їх учасників – ст.1. Учасниками цивільних відносин можуть бути всі цивільні особи – ст.2 [2, с. 5]. Усі фізичні особи є рівними у здатності мати цивільні права та обов'язки – ст.26 [2, с. 13]. Можна вважати, що цивільне законодавство не так конкретно, не використовуючи термінології що стосується описаної проблеми, забезпечує рівність чоловіків і жінок як учасників цивільних правовідносин, і опосередковано встановлює основні засади цивільної відповідальності за гендерну дискримінацію. По-друге у ст.297 передбачено право кожного на повагу до його гідності та честі, які є недоторканими. Фізична особа має право звернутися до суду з позовом про захист її гідності та честі. Право на гідність є основою права на гендерну рівність, а насамперед гендерною дискримінацією визначають поведінку, що принижує людську честь та гідність [3]. По-третє гендерна дискримінація може бути оскаржена у порядку цивільного судочинства, але не сприяє правовому захисту принципу гендерної рівності відсутність у законодавстві прямого посилення на підстави цивільно-правової відповідальності за гендерну дискримінацію [4].

Отже, висновком проведеного дослідження є те, що принцип гендерної рівності є основоположним у цивільному праві, кожен учасник цивільних відносин повинен поважати честь та гідність іншої, а у випадку порушення цих засад – має право на звернення до суду з відповідним позовом.

Бібліографічні посилання:

1. Фемінізм. URL: <https://uk.m.wikipedia.org/wiki/%D0%A4%D0%B5%D0%BC%D1%96%D0%BD%D1%96%D0%B7%D0%BC> (дата звернення 16.11.2019).
2. Цивільний кодекс України: станом на 5 лип. 2019р. / Верховна Рада України. Офіц. текст. Київ: А.В. Паливода, 2019. 448 с.
3. Конституція України : офіц. текст. Київ : КМ, 2019. 96 с.
4. Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків : Закон України від 08.09.2005 р. N 52, ст. 561. Перша редакція URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2866-15/ed20050908> (дата звернення 15.11.2019).

Тертиця Ангеліна Вадимівна,

студентка четвертого курсу юридичного факультету Дніпровського національного університету імені О. Гончара

Науковий керівник:

Климюк Ірина Миколаївна,

викладач кафедри адміністративного і кримінального права юридичного факультету Дніпровського національного університету імені О. Гончара

ПРАВИЛА ВИЗНАЧЕННЯ НОТАРІАЛЬНОЇ ЮРИСДИКЦІЇ

У нотаріальному процесі необхідно виокремити та внаормувати три види нотаріальної юрисдикції: предметну, територіальну та функціональну. Предметну нотаріальну юрисдикцію можна визначити через обсяг повноважень, які надаються (делегуються державою) певним нотаріальним органам щодо вчинення визначених у нотаріальному законодавстві видів нотаріальних дій.

Подібний погляд вже був обґрунтований у спеціальній літературі. Так, Л. К. Радзівська та С. Г. Пасічник вважають, що предметною компетенцією є розмежування між нотаріальними органами кола нотаріальних дій з урахуванням виду цих дій [1, с. 69]. С. Я. Фурса визначає зміст предметної компетенції через розмежування нотаріальних дій між державними і приватними нотаріусами з урахуванням виду і роду цих дій [2, с. 211]. При такому підході поза увагою залишаються органи та посадові особи, яким надано право вчиняти нотаріальні дії, та невизначеним є критерій поділу за родом дій. Авторка виходить з того, що до системи нотаріальних органів не входять уповноважені на вчинення нотаріальних дій посадові особи органів місцевого самоврядування, посадові особи консульських установ та дипломатичних представництв [3, с. 120; 4, с. 6]. Зазначена точка зору обґрунтовується тим, що особи, зазначені у ст. 40 Закону України «Про нотаріат» (далі – Закон), а також уповноважені на вчинення нотаріальних дій особи органів місцевого самоврядування, посадові особи консульських установ та дипломатичних представництв не є нотаріальними органами в силу своєї компетенції.

Слід погодитися з В. В. Баранковою, що такі висновки суперечать змісту ч. 1 ст. 1 Закону, що визначає нотаріат в Україні як систему органів і посадових осіб, на які покладено обов'язок посвідчувати права, а також факти, що мають юридичне значення, та вчиняти інші нотаріальні дії, передбачені названим Законом, з метою надання їм юридичної вірогідності. Отже, на підставі законодавчого визначення нотаріату авторка висноує, що до нотаріальних органів (в якості суб'єктів нотаріального процесу) належать усі органи та посадові особи, уповноважені на вчинення нотаріальних дій. З наведених міркувань не можна погодитися з твердженням про те, що нотаріальні органи не є безпосередніми суб'єктами нотаріальних процесуальних відносин, оскільки нотаріальні дії має право вчиняти лише нотаріус чи особа, уповноважена на вчинення нотаріальної дії, наприклад особи, зазначені у ст. 40 Закону [5, с. 35]. Суб'єкти, вказані у ст. 40 Закону, ч. 3 ст. 245, ст. 1252 Цивільного кодексу України, дійсно не належать до складу